

Arrest

nr. 299 218 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GAVRILOAIA, loco advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 januari 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster komt immers niet verder dan het summier poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde en onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Albanië dat haar dochter M. – die gediagnosticeerd werd met een autismoetooris – niet naar school zal kunnen gaan, geen medische hulp kan krijgen, zij hierdoor voor haar dochter zal moeten zorgen en bijgevolg niet zal kunnen werken, met alle financiële gevolgen van dien. Voorts wijst verzoekster erop dat zij en haar gezin gediscrimineerd zullen worden omwille van M.'s autismoetooris.

2.2. Waar verzoekster in het verzoekschrift andermaal wijst op het autisme van haar dochter en het gebrek aan gespecialiseerd (hoger) onderwijs in Albanië (verzoekschrift, stuk 6 “19.07.2022: attest van Directeur Generaal R.(...) A.(...)”, verzoekschrift stuk 7 “09.08.2022: Attest van Secretariaat Generaal A.(...) K.(...)”), dit in tegenstelling tot de opleiding die M. thans in België in het buitengewoon secundair onderwijs volgt (verzoekschrift, stuk 2, schoolattest voor M. R. d.d. 1 februari 2023) en het gegeven dat een vertrek uit België bijgevolg schadelijke gevolgen zou hebben voor M., dient echter te worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gesteld: “Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat M.(...) niet naar school zal kunnen gaan en geen medische ondersteuning zal krijgen (CGVS Vragenlijst A.(...), vragen 3.4 en 3.5; CGVS Vragenlijst F.(...), vraag 3.5). Echter, uit jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten blijkt dat M.(...) tot aan haar achtste leerjaar naar een school ging voor kinderen met beperkingen en hoewel ze wat problemen had met het schoolcurriculum goede resultaten behaalde, rustig en sociaal was. Dat er geen gespecialiseerde middelbare scholen zijn, zoals blijkt uit jullie communicatie met het ministerie van onderwijs, toont geenszins aan dat M.(...) verstoken zou zijn van onderwijs en in het geheel niet zou kunnen gaan. Dit duidt er enkel op dat zij zich in een reguliere school zou moeten inschrijven. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat de Albanese overheid verschillende maatregelen neemt om de integratie van kinderen met beperkingen in de reguliere scholen te verbeteren. Dit gaat onder meer over het trainen van leerkrachten om inclusiever te zijn, het aanwerven van zorgleerkrachten voor kinderen met beperkingen, het aanbieden van psychologisch-pedagogische ondersteuning op school en het aanpassen van de voorwaarden en de maatregelen door instellingen en het ministerie van onderwijs om kinderen met beperkingen te helpen doorheen hun schoolperiode. Wat betreft medische hulp en ondersteuning blijkt overigens uit het door jullie neergelegde

psychiatrisch attest dat M.(...) al jarenlang opgevolgd wordt door een psychiater en dus wel degelijk toegang heeft tot psycho-medische hulp."

Dat verzoekster en haar gezinsleden te maken zullen krijgen met discriminatie en vervolging omwille van het gebrek aan aangepast (hoger) onderwijs voor haar dochter, kan niet gevolgd worden. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat om deze bewering te staven, te onderbouwen of nader uit te werken. Verzoekster reikt immers niet het minste begin van informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijzelf en/of haar gezinsleden in Albanië zou(den) riskeren te worden gediscrimineerd of gestigmatiseerd (louter) ten gevolge van een gebrek aan gespecialiseerd (hoger) onderwijs voor haar dochter. Verder toont zij niet in concreto aan dat, waar, wanneer, door wie of in welke omstandigheden zijzelf en/of haar gezinsleden ten gevolge van een eventueel gebrek aan gespecialiseerd (hoger) onderwijs daadwerkelijk en specifiek zouden riskeren te worden geviseerd of vervolgd bij een terugkeer naar Albanië. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met de voormelde, louter algemene, blote en ongefundeerde bewering om in haar hoofde en/of in hoofde van haar gezinsleden een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Waar verzoekster nog meent dat de commissaris-generaal spreekt van "familiale opvangmogelijkheden in Albanië", terwijl het niet een kwestie is van gebrek aan opvang maar wel van een gebrek aan aangepaste opleiding, stelt de Raad vast dat zij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waarin geenszins wordt verwezen naar familiale opvangmogelijkheden, doch wel naar het bestaan van een toelage die de Albanese overheid geeft aan de ouders van kinderen met een beperking (administratief dossier, map 'Landeninformatie, Unicef, "We All Matter! Situation Analysis of Children with Disabilities in Albania" van december 2018, zie onder meer p. 35).

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift voorts opnieuw dat zij vreest dat zij niet zal kunnen werken. Zij hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal overweegt dat het mogelijk is om ander werk te zoeken waarbij zij wel deeltijds aan de slag zou kunnen gaan en onderstreept daarbij dat het sociaal systeem van België niet te vergelijken is met dat van Albanië. De Raad merkt op dat verzoekster zich met dit betoog beperkt tot het louter tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag de pertinente motivering dienaangaande, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beweert dat "het behoren tot een sociale groep zoals autisten die niet geconsidereerd worden kan vergeleken worden met wat gebeurd met mensen van een ander ras of homo's en leidt tot discriminatie en vervolging met ernstige schade", wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Verzoekster, noch haar echtgenoot, maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen (zij verwees immers enkel naar het feit dat haar familie slecht bekeken wordt en dat mensen vragen om M. stil te houden wanneer zij ergens zijn) en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij en/of haar familieleden in geval van terugkeer naar Albanië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat de medische problemen van haar dochter – die worden gestaafd door diverse medische attesten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 11; verzoekschrift, stuk 5) – in haar hoofde en/of in hoofde van haar gezinsleden vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent, gedetailleerd en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat.

2.4. De overige documenten die door verzoekster middels het verzoekschrift werden bijgebracht, zijn evenmin van aard om de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Wat betreft het "Attest van SCHOOLBEZOEK" d.d. 30 september 2022 (verzoekschrift, stuk 3) van verzoeksters dochter P. R., merkt de Raad op dat hieruit slechts blijkt dat P. R. vanaf 27 september 2022 ingeschreven is op de school en er tot op de datum van uitgifte regelmatige lessen in het Nederlands volgt. Het feit dat verzoeksters dochter in België regelmatig lessen zou volgen, is een motief dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming en is van geen belang voor verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Het attest van gezinssamenstelling (verzoekschrift, stuk 4) – hetgeen verzoekende partijen reeds op het CGVS overmaakten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 7) – toont hun gezinssamenstelling aan, hetgeen in casu niet ter discussie staat.

2.5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

"De zaken 288 787 en 288 786 (volgnr. 17) worden samen opgeroepen en behandeld.

Tolk 1613 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord, verwijzen de verzoekende partijen naar de problematische situatie met betrekking tot hun dochter: zij lijdt aan een autismespectrumstoornis en zal hiervoor, in tegenstelling tot in België, geen gespecialiseerd onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst. Dit maakt dat hun dochter voor altijd thuis bij haar ouders zal moeten blijven en dat zij niet uit werken zullen kunnen gaan omdat zij steeds voor haar zullen moeten zorgen. De voor de verzoekende partijen aanwezige advocaat verwijst naar de uiteenzetting in de verzoekschriften en stelt dat er sprake is van discriminatie en vervolging onder de categorie 'sociale groep'; bij terugkeer naar Albanië zal hun dochter aldaar "worden gestereotypeerd". De verzoekende partijen leggen twee stukken neer m.b.t. het gespecialiseerd onderwijs dat hun dochter thans volgt in een school in Heverlee. Zij lichten nog toe dat het Centrum voor Leerlingenbegeleiding in België zeer specifiek heeft vastgesteld welke onderwijsvorm hun dochter met haar vorm van autisme behoeft en dat dit onderwijs niet beschikbaar is in Albanië, waar hoogstens de zeer algemene diagnose van autisme zal worden gesteld en er enkel de mogelijkheid bestaat van bijkomende ondersteuning door een leerkracht in het gewoon onderwijs. Zij besluiten dat het recht op onderwijs bij terugkeer zal worden geschonden. Tot slot lichten de verzoekende partijen toe dat zij zelf werkwilgig zijn, inspanningen leveren om de landstalen te leren en zich in België te integreren en reeds een beroep te hebben gedaan op "een humanitaire procedure" om verder in België te kunnen verblijven."

5. De Raad stelt vast dat verzoekster, net zo min als haar man (zaak RvV 288 787), ter terechtzitting met voormeld betoog geen dienstige elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 oktober 2023.

Dat hun dochter M. lijdt aan een autismespectrumstoornis wordt niet betwist en blijkt uit de neergelegde documenten. Deze diagnose werd reeds gesteld in Albanië; thans is verzoekster en haar echtgenoot in afwachting van multidisciplinaire onderzoeken hier in België om de diagnose, gesteld in Albanië, te laten bevestigen, zoals uit de stukken neergelegd ter zitting blijkt. Het betoog dat verzoeksters dochter in Albanië geen gespecialiseerd onderwijs zal kunnen genieten en hierdoor altijd thuis bij haar ouders zal moeten blijven waardoor deze niet uit werken zullen kunnen gaan omdat zij steeds voor haar zullen moeten zorgen, betreft niets meer dan een loutere herhaling van verklaringen en argumenten waarmee reeds uitgebreid werd rekening gehouden, waarbij werd geoordeeld dat verzoekster, net als haar man, met die elementen geen nood aan internationale bescherming aantoonde. Hiervoor wordt verwezen naar punten 2.1. en volgende in de beschikking. Aangezien verzoekster niet, laat staan concreet ingaat op die betreffende gronden in de beschikking, doch louter opnieuw elementen aanhaalt waarover reeds (meermaals) werd geoordeeld, laat ze na op die gronden een ander licht te werpen.

Hetzelfde geldt waar verzoeksters raadsman ter zitting verwijst naar de uiteenzetting in de verzoekschriften, aangezien met die grieven/argumenten inzake o.a. de discriminatie en vervolging onder de categorie 'sociale groep' en het feit dat bij terugkeer hun dochter zal "worden gestereotypeerd", al rekening werd gehouden en hierover al uitgebreid werd geoordeeld en omstandig gemotiveerd in de beschikking. Door louter opnieuw naar diezelfde argumenten te verwijzen, zonder echter ook maar enigszins concreet en inhoudelijk in te gaan op de betreffende gronden dienaangaande in de beschikking van 3 oktober 2023 onder punten 2.1. en volgende, laat staan enige concrete repliek hiertegen in te brengen, laat verzoekster na hieraan enigszins afbreuk te doen. De Raad herneemt verder wat op goede gronden hierover reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, met name:

"Wat betreft jullie uitspraken dat jullie gediscrimineerd worden omwille van het autisme van jullie dochter dient vastgesteld te worden dat jullie in dit verband louter aanhalen dat jullie slecht bekeken worden en dat mensen vragen om M. stil te houden wanneer jullie ergens zijn (CGVS Vragenlijst A., vraag 3.5; CGVS Vragenlijst F., vraag 3.5). Dit gedrag kan, hoe laakbaar dit ook moge zijn, bezwaarlijk zwaarwichtige discriminatie genoemd worden die gelijkgesteld kan worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de meeste mensen in Albanië onverschillig tot positief staan ten opzichte van 4 kinderen met beperkingen en hun ouders."

Verzoekster brengt geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Dat het recht op onderwijs voor dochter M. bij terugkeer naar Albanië zal worden geschonden, is niets meer dan een algemene, op geen enkel concreet en objectief gegeven gesteunde bewering. Uit de eerder afgelegde verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat dochter M. in het verleden in Albanië wel degelijk toegang had tot onderwijs en er onderwijs kon genieten. Dit wordt opnieuw erkend en bevestigd in het ter zitting neergelegde verslag van 30 oktober 2023 inzake het schools functioneren van dochter M. in België, waarin staat vermeld dat zij in Albanië naar een school voor buitengewoon onderwijs ging. Uit niets blijkt en verzoekster maakt op generlei wijze in concreto aannemelijk dat M. bij een terugkeer naar

Albanië er niet langer meer onderwijs zou kunnen genieten. Dat verzoeksters dochter M. in Albanië geen recht (meer) zou hebben op onderwijs, dat zij er niet langer toegang zou hebben tot onderwijs en dat zij er geen onderwijs (meer) zou kunnen genieten, blijkt nergens uit en wordt op generlei wijze aangetoond, laat staan dat/hoe dit verband zou houden met de bepalingen inzake internationale bescherming.

Dat er in Albanië geen gespecialiseerde middelbare scholen zouden zijn voor kinderen met een beperking, zoals wordt aangegeven in de door verzoekster (en haar man) eerder aangebrachte communicatie met het Albanese ministerie van onderwijs, doet aan het voorgaande geen afbreuk en volstaat geenszins om te besluiten tot een aantasting van een mensenrecht, of tot het bestaan van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals reeds aangehaald, het gegeven dat er geen gespecialiseerde middelbare scholen zijn in Albanië, toont geenszins aan dat M.(...) verstoken zou zijn van onderwijs en in het geheel niet zou kunnen gaan; het duidt er enkel op dat zij zich in een reguliere school zou moeten inschrijven.

In dit verband wordt er opnieuw op gewezen en beklemtoond dat uit de informatie van de verwerende partij, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de Albanese overheid kiest voor inclusief onderwijs en verschillende maatregelen neemt om de integratie van kinderen met beperkingen in de reguliere scholen te verbeteren, zoals het trainen van leerkrachten om inclusiever te zijn, het aanwerven van zorgleerkrachten voor kinderen met beperkingen, het aanbieden van psychologisch-pedagogische ondersteuning op school en het aanpassen van de voorwaarden en de maatregelen door instellingen en het ministerie van onderwijs om kinderen met beperkingen te helpen doorheen hun schoolperiode. Overigens toont verzoekster niet aan dat zij het feit dat er in Albanië geen dergelijke gespecialiseerde middelbare scholen zouden zijn, al dan niet specifiek voor kinderen met een autismespectrumstoornis zoals haar dochter, dat zij als een inbreuk op het recht op onderwijs beschouwt, niet op nationaal niveau kan aankaarten. Het komt haar toe de middelen die het recht en het (rechts)systeem in Albanië haar hiertoe bieden afdoende te benutten en uit te putten. Verder blijkt dat uit de voorgelegde stukken dat haar dochter al jarenlang opgevolgd werd in Albanië door een psychiater en dus wel degelijk toegang heeft tot psycho-medische hulp.

Dat de Belgische onderwijs- en/of medische voorzieningen en/of het sociaal systeem in België, naar de mening van verzoekster (en haar man), beter dan wel anders zouden zijn dan die in het land van herkomst Albanië, toont geen nood aan internationale bescherming aan. Een procedure betreffende een verzoek om internationale bescherming heeft niet als doel om elders buiten het land van herkomst andere en/of betere gezondheidszorg of (aangepast) onderwijs en meer of betere sociale voordelen te kunnen genieten. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Albanië een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van aangepast onderwijs en deskundige begeleiding op maat van kinderen die specifieke zorg nodig hebben, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een verzoek om internationale bescherming heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of dergelijk risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waartoe verzoekster echter in gebreke blijft.

Het door verzoekster ter zitting neergelegde "*Verslag schools functioneren M. R. 13/01/2008*" van 30 oktober 2023 en bijgevoegd uitgebreid "*Eerste verslag*" hebben louter betrekking op het onderwijs dat dochter M. hier in België geniet. Deze documenten hebben evenwel geen uitstaans met de situatie van verzoeksters gezin in en bij terugkeer naar Albanië en tonen dan ook geen nood aan internationale bescherming aan.

Dat verzoekster en haar man werkwillig zijn, inspanningen leveren om de landstalen in België te leren en zich hier te integreren, is lovenswaardig, maar houdt enkel verband met hun situatie hier in België en niet met die in hun land van herkomst Albanië, ten aanzien waarvan hun verklaarde nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld. De commissaris-generaal en de Raad zijn enkel bevoegd om het eventueel risico bij een terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven derhalve niet relevant. Met betrekking tot het betoog inzake de geleverde inspanningen wordt nog aangestipt dat eerder al in punt 2.2. van de beschikking werd vastgesteld dat verzoekster niet overtuigt en geenszins aantoonde dat zij en haar man in Albanië niet (opnieuw) uit werken zouden kunnen gaan, al dan niet deeltijds. Uit niets blijkt dat dit niet (opnieuw) mogelijk zou zijn, laat staan hoe een eventuele onmogelijkheid hiertoe verband houdt met de criteria inzake internationale

bescherming, te meer niet wordt betwist dat de Albanese overheid aan de ouders van kinderen met een beperking een toelage geeft. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld:

“Dat u niet kan werken omdat u voor M. moet zorgen en uw werkgever u geen deeltijds contract wou aanbieden (CGVS Vragenlijst A., vraag 3.5) kan evenmin getuigen van een nadelige bejegening die met vervolging of ernstige schade kan worden gelijkgesteld. Uit niets blijkt dat u niet ergens anders werk zou kunnen zoeken waar men u wel zou toelaten om deeltijds aan de slag te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de Albanese overheid een toelage geeft aan de ouders van kinderen met een beperking.”

De ‘humanitaire procedure om verder in België te kunnen verblijven’, zoals verzoekster het ter zitting benoemt, staat geheel los van de huidige procedure inzake het verzoek om internationale bescherming. In zoverre zij hiermee doelt op een humanitaire regularisatie (9bis), mag niet uit het oog worden verloren dat een aanvraag tot verblijf in België op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekster zelf in casu beweert, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of dergelijk risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waartoe zij echter in gebreke blijft, zoals ook eerder al in de beschikking van 3 oktober 2023 werd vastgesteld; vaststellingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Derhalve geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES